

Arrest

nr. 63 831 van 27 juni 2011
in de zaken RvV X en X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoeker), die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn X (verzoekster), die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 15 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentenummers REGUL 5723 en REGUL 5722.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 18 mei 2010 een aanvraag van verklaring tot inschrijving in als werknemer. Hij werd verzocht, ten laatste op 18 augustus 2010 een arbeidscontract voor te leggen.

Op 13 juli 2010 maakte verzoeker een arbeidscontract over van onbepaalde duur, geldig vanaf 12 juli 2010.

Op 13 juli 2010 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoekster diende op 13 augustus 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

Op 18 februari 2011 werd verzoeker uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen van zijn huidige activiteiten. Hij legde vervolgens loonfiches voor van juli en augustus 2010, een bewijs van werkloosheidsuitkering vanaf september 2010 tot en met januari 2011 en een OCMW-attest van 24 februari 2011.

Op 8 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing wordt betekend op 16 maart 2011.

Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (N.A.A.,A).

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Op 18/5/2010 diende betrokkene een aanvraag van verklaring tot inschrijving in als werknemer. Ter staving legde hij een arbeidscontract voor van onbepaalde duur, vanaf 12/07/2010. Op 13/7/2010 verkreeg hij het recht op verblijf.

Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene op 18/02/2011 uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen van zijn huidige activiteiten. Hij legde volgende stukken voor: loonfiches juli en augustus 2010, bewijs van werkloosheidsuitkering vanaf september 2010 t/m januari 2011 en een ocmw-attest dd 24/2/2011.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is. Overeenkomstig art. 42bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient iemand die onvrijwillig werkloos is geworden na een korte tewerkstelling of gedurende de eerste twaalf maanden van een tewerkstelling, nog zes maanden het statuut als werknemer en dus het verblijf te kunnen behouden. Deze zes maanden zijn intussen verstreken, gezien betrokkene volledig werkloos blijkt vanaf september 2010.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij eventueel aan andere voorwaarden zoals voorzien in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen voldoen, derhalve kan overeenkomstig art. 42bis, §1 van voornoemde wet een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Op 8 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten aanzien van verzoekster en haar minderjarig kind. Deze beslissing wordt betekend op 16 maart 2011.

Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (E.M.J.) en (N.I.).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkenen verkregen het verblijf op basis van gezinshereniging met de echtgenoot/vader (zie art. 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980).

De echtgenoot/vader, de heer (N.A.A.) heeft echter het verblijfsrecht verloren op basis van art 42bis van voornoemde wet. Derhalve dient het verblijfsrecht van de niet-EU gezinsleden ingetrokken te worden op basis van art 42quater, §1,1° van diezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende een afzonderlijk annulatieberoep in tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien de eerste en tweede bestreden beslissing nauw samenhangen en de verzoekschriften naar elkaar verwijzen, worden de beroepen waarop zij betrekking hebben gevoegd. In het verzoekschrift ingediend door verzoekster leest de Raad dat verzoekster opmerkt *“Huidig verzoekschrift is onlosmakelijk verbonden aan het verzoekschrift van de heer (N.A.A.A.). De gelijktijdige behandeling van beide verzoekschriften dringt zich dan ook op.”* Ter terechtzitting uit de verwerende partij hieromtrent geen opmerkingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) 8.1.1 Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980. De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St, nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St, nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St, nr. 43.556 van 30.06.1993). Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering

in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St, nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St, nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St, nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St, nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St, nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St, nr. 90.169 van 12.10.2000). In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren. Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

8.1.2 Artikel 45,1 van het handvest van de grondrechten van de EU stelt het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven." Bovenvermeld artikel houdt het grondrecht in van vrij verkeer en verblijf voor iedere burger van de Unie waaraan geen beperking kan worden opgelegd, tenzij deze beperking bij wet is bepaald en de wezenlijke inhoud van het grondrecht eerbiedigt. De vreemdelingenwet voorziet enkele beperkingen aan het grondrecht van vrijheid van verkeer en verblijf. Het is zeer de vraag of deze beperkingen de wezenlijke inhoud van het voornoemde wel grondrecht eerbiedigen. Zo stelt het Europese Hof van Justitie in het arrest c-162-09 dat het verblijfsrecht van een niet-economisch actieve burger van de Unie niet kan onderworpen zijn aan de vereiste van voldoende bestaansmiddelen. Aldus is verzoeker de mening toegedaan dat de voorwaarden gesteld in artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet niet in overeenstemming zijn met het Handvest van de Grondrechten van de EU. Immers het vrij verkeer van personen impliceert dat EU-onderdanen mogen verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat, zonder dat enige beperking kan worden opgeworpen. De beperking zoals voorzien in artikel 40§4, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde als werknemer of werkzoekende is in strijd met het Handvest. Zoals het Europese Hof van Justitie stelt in het bovenvermeld arrest Lassal, dient ook de niet-economisch actieve EU-onderdaan vrij te kunnen verblijven voor meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat. Gelet op het eerste middel dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing dient vernietigd."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Met betrekking tot de voorgestelde schending van de motiveringsplicht heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins uiteenzet op welke wijze de motiveringsplicht werd geschonden door de beslissing. Verzoeker beperkt zich ertoe in zijn verzoekschrift een theoretische uitleg te geven over wat de motiveringsplicht inhoudt, doch past dit niet praktisch toe op de motivering voorzien in de beslissing. Verzoeker maakt derhalve niet duidelijk op welke wijze de motiveringsplicht dan wel met de voeten werd getreden. De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden

beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 genomen waarbij werd ingegaan op alle feitelijkeheden die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de Ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker verwijst naar arrest Lassal van het Hof van justitie, wenst verwerende partij eerst en vooral de feiten te verduidelijken die ten grondslag liggen aan dit arrest, waaruit zal blijken dat de feiten op geen enkele wijze overeenstemmen met huidig voorliggende zaak. Bovendien wordt door verzoeker op geen enkele wijze aangetoond dat zijn situatie vergelijkbaar of hetzelfde is als de situatie beschreven door het arrest Lassal. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat het arrest naar analogie dient te worden toegepast op zijn situatie. Het Hof van Justitie werd een prejudiciële vraag gesteld naar aanleiding van volgende feiten: T. Lassal, een Frans staatsburger, kwam in januari 1999 naar het Verenigd Koninkrijk om er werk te zoeken. Van september 1999 tot februari 2005 verbleef zij in deze lidstaat, waar zij werkte of werk zocht. Volgens de verwijzende rechter zijn partijen in het hoofdgeding het erover eens dat Lassal gedurende de periode van januari 1999 tot februari 2005 de „hoedanigheid“ van werknemer in de zin van het recht van de Unie had. In februari 2005 verliet Lassal het Verenigd Koninkrijk om haar moeder in Frankrijk te bezoeken. Zij bleef tien maanden in Frankrijk. In december 2005 keerde zij naar het Verenigd Koninkrijk terug en zocht er werk. Van januari tot november 2006 ontving zij een uitkering voor werkzoekenden (jobseeker's allowance) . In november 2006 diende zij met een beroep op haar zwangerschap een aanvraag voor inkomenssteun in. Deze aanvraag werd afgewezen op grond dat zij geen recht van verblijf in het Verenigd Koninkrijk had. In die zin werd er een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie. Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten is er geen gelijkenis tussen die feiten en de situatie van verzoeker. Evenmin wordt door verzoeker een poging ondernomen om dit enigszins aannemelijk te maken. Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat haar ruime appreciatiebevoegdheid toelaat om de bestreden beslissing te nemen in overeenstemming met de artikel 4 5 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 42bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen : (...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden (...)" Uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoeker op 18 februari 2011 uitgenodigd werd om zijn huidige situatie toe te lichten. Uit de nadien voorgelegde stukken bleek dat hij niet meer tewerkgesteld is. Verzoeker werd vanaf zijn werkloosheidsuitkering (vanaf september 2010) nog zes maanden beschouwd als werknemer. Na het verstrijken van deze termijn werd hij met een brief van 18 februari 2011 gevraagd om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten: "werknemer, zelfstandige in België of in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d." In voornoemde brief werd tevens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en op het feit dat verzoeker "bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf" riskeert het recht op verblijf te verliezen. Artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4,

tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bij standstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan." Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert september 2010 niet meer tewerkgesteld was en steun ontving vanaf september. Verzoeker betwist die gegevens niet. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat "er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De eerste bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker toont met zijn theoretisch betoog, gevolgd door de conclusie *"Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden"* niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. Artikel 52, lid 2 van het Handvest bepaalt dat *"de door dit handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, uitgeoefend worden onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij die verdragen zijn gesteld."* Dit betekent met andere woorden dat het Handvest geen enkele verruiming of beperking van de in die verdragen opgesomde rechten kan inhouden. Het gevolg hiervan is dat rechten die in het Handvest in absolute termen, zijnde onvoorwaardelijk en onbeperkt, geformuleerd worden, niettemin aan voorwaarden en beperkingen onderworpen kunnen zijn (cfr. F.D., *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*, Jura Falconis, jg. 38, 2001-2002, nr. 1, p. 39-88).

Artikel 45, lid 1 van het Handvest vormt daarvan een voorbeeld. Dit artikel bepaalt namelijk dat *"iedere burger van de Unie het recht heeft zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven."* De grondslag van deze bepaling is te vinden in artikel 18, lid 1 EG-verdrag (artikel 21 VWEU), dat bepaalt dat *"iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."* Hoewel artikel 45, lid 1 van het Handvest er zelf niet over spreekt, is het erin vervatte recht niettemin onderworpen aan *"de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."*

Ter ondersteuning van het bovenvermelde kan nog verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2011 in de zaak C-434/09, waarin in overweging 27 het volgende gesteld werd: *"Om te beginnen dient erop te worden gewezen dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, en dat het vrij verkeer van personen, overigens een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, bovendien is bevestigd in artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (arrest van 7 oktober 2010, Lassal, C-162/09, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 29)."*

Het arrest van het Hof van Justitie van 7 oktober 2010 in de zaak C-162-09 dat verzoeker inroept in zijn verzoekschrift heeft betrekking op het duurzaam verblijfsrecht en de gevolgen ervan op een vraag tot inkomstensteun wegens zwangerschap. Verzoeker kan er zich derhalve niet dienstig op beroepen, minstens toont hij niet aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling beschreven in dit arrest, zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota.

3.5. Het gegeven dat artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese richtlijnen beperkingen voorzien aan het vrij verkeer en verblijf van een burger van de Unie vormt dus geen schending van artikel 45, lid 1, van het Handvest.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel werpt verzoeker opnieuw de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Tevens werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40, §4, 1° en 42 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en van "de richtlijn 2004/38 van 24.04.2004."

Verzoeker betoogt als volgt:

"8.2.1 Verzoeker doet op 18.05.2010 een aanvraag als Europese onderdaan conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet als werknemer of als werkzoekende. Aan de hand van de voorgelegde stukken wordt aan verzoeker op 13.07.2010 een E-kaart afgeleverd. Verzoeker handelt aldus volledig in overeenstemming met artikel 40§4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Immers zo stelt onderhavig artikel het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;" Verzoeker heeft op 18.05.2010 een aanvraag gedaan als burger van de Unie en heeft een arbeidsovereenkomst voorgelegd. Na twee maanden werd verzoeker wegens economische omstandigheden ontslagen. Verzoeker levert een bewijs van werkloosheidsuitkering t/m januari 2011 en levert eveneens een bewijs dat hij tot op datum van 24.02.2011 niet ten laste valt van het OCMW. Gezien het voorgaande en gelet op de bestreden beslissing, worden de bepalingen van artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet geschonden en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

8.2.2 Daarnaast worden de bepalingen van artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Voornoemd artikel stelt het volgende:

"Er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, §4 eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Zo heeft verzoeker een aanvraag gedaan als werknemer of als werkzoekende burger van de Unie. Daarnaast legt verzoeker een attest van het OCMW voor waaruit mag blijken dat hij geen financiële steun geniet. Met andere woorden: hij vormt kennelijk geen onredelijke belasting voor het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. De term "onredelijk" betekent ook dat een zekere toets dient te worden gevoerd. Van deze toets die door de overheid dient te gebeuren is in de bestreden bestreden beslissing geen sprake. Bovendien en niet in het minste wordt het verbod op verwijdering vastgelegd in de richtlijn 2004/38 van 24.04.2004 ondermeer in de overwegingen 16, 22, 23 en 24. De burger van de Unie kan niet worden verwijderd zolang hij geen onredelijke belasting vormt van het sociaal bijstandstelsel. In geen geval kan verzoeker worden verwijderd omdat hij onder de definitie van werknemer valt. Hij heeft voldoende blijk gegeven van te werken en niet ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk (cf. het attest van het OCMW dd. 24.02.2011). "(16) Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het gastland. Een beroep op dat sociale bijstandstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid." (...)

Overweging 24 stelt in het bijzonder het volgende: "Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn." [...] (eigen onderlijning) De DVZ dient navolgens de richtlijn 2004/38 een onderzoek te voeren naar de integratiekwaliteit van verzoeker wat uit de bestreden beslissing geenszins is op te maken. Wegens gebrek aan dit onderzoek, wat op zich tevens onzorgvuldig is, worden de bepalingen van de richtlijn 2004/38 geschonden en nogmaals de motiveringsplicht die rust op de DVZ als overheid."

3.7. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Waar verzoeker zich beroept op de richtlijn 200/38/EG, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat een richtlijn slechts directe werking heeft in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken, (cfr. RvS 15 oktober 2001, nr. 99 794; RvS 30 juli 2002, nr. 109 563). Bovendien is er van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen. In casu beroept verzoeker zich overwegingen 16, 22, 23 en 24 de richtlijn 2004/38/EG. Een preambule verkondigt de geest en het doel van de in de richtlijn vervatte bepalingen. Verzoeker kan zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op een bepaling van de preambule zonder de schending aan te halen van de in de richtlijn vervatte bepaling, waarvan verzoeker bovendien zou moeten aantonen dat deze bepaling niet binnen de voorziene termijn correct zou zijn omgezet in de nationale rechtsorde. Verzoekers bewering als zou hij geen onredelijke belasting vormen van het Rijk doet niets af aan de geldigheid van de genomen beslissing daar de beslissing genomen werd bij toepassing van artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet die luidt als volgt:

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt(...)

Artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt(...)

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker vanaf september 2010 een werkloosheidsuitkering ontvangt, wat overigens niet betwist wordt door verzoeker. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen als zou hij geen belasting vormen van het Rijk. Hij kan bovendien niet aantonen als zou hij bestaansmiddelen hebben die gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Artikel 42bis §1 van de vreemdelingenwet werd op correcte wijze toegepast. Een schending van de door verzoeker opgesomde artikelen wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond."

3.8. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten(...)".

3.9. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot de vaststelling komt dat verzoeker niet langer als EU-werknemer kan worden beschouwd, en evenmin voldoet aan de andere voorwaarden die gelden voor het verblijf in het Rijk van een EU-onderdaan zoals omschreven in artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet.

3.10. Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; “*

Voor zover verzoeker een schending opwerpt van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat niet ingezien kan worden hoe op grond van een bewijs van werkloosheidsuitkering aan verzoeker tot en met januari 2011 en het bewijs dat verzoeker tot op 24 februari 2011 niet ten laste valt van het OCMW aangetoond wordt dat verzoeker nog steeds werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, minstens laat verzoeker na dit te verduidelijken.

3.11. Waar verzoeker betoogt dat hij geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk aangezien hij een attest voorlegt van het OCMW waaruit blijkt dat hij geen financiële steun geniet, dient de Raad op te merken dat uit het gestelde in artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), volgt dat daargelaten de vraag of verzoeker wel of niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, er alleszins een einde kan gesteld worden aan zijn verblijf indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Blijkens het administratief dossier liet de verwerende partij in een schrijven van 18 februari 2011 gericht aan de betrokken gemeente het volgende weten: *“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...) (...) Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na de kennisname van deze brief (...). Indien betrokkene werkloosheidsuitkering zou genieten, dient uit het bewijs daarvan te blijken, hoelang betrokkene in België tewerkgesteld was en sinds wanneer betrokkene werkloosheidsuitkering geniet. Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen. (...)”*

Bovenvermelde brief werd blijkens het administratief dossier aan verzoeker betekend op 24 februari 2011.

Verzoeker die blijkens het administratief dossier tewerkgesteld werd vanaf 12 juli 2010 bij de firma U.C. SA in Brussel legde na ontvangst van deze brief, loonfiches over voor de maanden juli en augustus 2010, het bewijs van werkloosheidsuitkeringen voor de maanden september 2010 tot en met januari 2011 en een OCMW-attest opgesteld op 24 februari 2011 waarin gemeld werd dat verzoeker *“tot op heden”* geen financiële steun genoten heeft van het OCMW Mechelen.

Verzoeker heeft dus, hoewel de verwerende partij daar uitdrukkelijk om gevraagd had, niet op actieve wijze aangetoond dat hij conform het gestelde in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet nog werknemer, zelfstandige of werkzoekende is, of beschikker is van voldoende middelen van bestaan om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt of student is.

3.12. Waar verzoeker nog verwijst naar de inleidende overwegingen op zich van de Burgerschapsrichtlijn dient de Raad op te merken dat deze geen juridisch bindende waarde hebben omdat ze, zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, enkel de geest en het doel van de in de richtlijn vervatte bepalingen verkondigen. Verzoeker laat na de door hem ingeroepen overwegingen van de Burgerschapsrichtlijn te betrekken op een bepaling ervan. Alleszins wijst de Raad erop dat de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet naar Belgisch recht via de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr.117.877). Verzoeker toont dit op geen enkele wijze aan.

Het tweede middel is ongegrond.

3.13. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoeker betoogt als volgt:

“8.3 Conform artikel 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet blijft het statuut van werknemer voor ten minste zes maanden behouden. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker heeft gewerkt tijdens de maanden juli en augustus 2010 en dat hij vanaf september 2010 t/m januari 2011 het bewijs levert van een werkloosheidsuitkering. Echter, verzoeker wordt eind september 2010 ontslagen, dus hij behoudt tot einde maart 2011 het statuut van werknemer zoals voorzien in artikel 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dateert van begin maart 2011. Verzoeker komt aldus nog steeds in aanmerking voor het statuut van werknemer op het ogenblik van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is dan ook in strijd met art. 42bis §2,3° van de Vreemdelingenwet.”

3.15. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de stukken die verzoeker heeft overgemaakt enkel loonfiches van juli 2010 en augustus 2010 bevatten en reeds een werkloosheidsuitkering van 2011. Het is dan ook vanaf september 2010 dat de termijn van zes maanden begint te lopen en eindigt derhalve einde februari 2011. Aangezien de beslissing genomen werd op 8 maart 2011 kan verzoekers kritiek niet gevolgd worden. Na het verstrijken van deze termijn van zes maanden werd verzoeker bovendien, met een brief van 18 februari 2011, gevraagd om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten: "werknemer, zelfstandige in België of in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d." In voornoemde brief werd tevens verwezen naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en op het feit dat verzoeker "bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf" riskeert het recht op verblijf te verliezen. Een schending van artikel 42bis § 2, 3° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het derde middel is ongegrond.”

3.16. Artikel 42 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(…)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na

afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; (...)"

3.17. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een werkloosheidsuitkering ontvangt vanaf september 2010 (cfr. het gestelde in punt 3.11). Verzoekers stelling dat hij pas eind september 2010 ontslagen werd, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt geen loonfiche over voor de maand september 2010 en uit de door verzoeker overgemaakte fiche inzake zijn werkloosheidsuitkeringen blijkt dat hij voor de maand september 2010 ("9/10") op 27 oktober 2010 een werkloosheidsuitkering kreeg van 637, 50 euro. Verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat de periode van zes maanden eindigt eind maart 2011.

Het derde middel is ongegrond.

3.18. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) 8.1.1 Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980. De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St, nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St, nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St, 43.852 van 12.08.1993; R.v.St, nr. 43.556 van 30.06.1993). Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St, nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St, nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St, nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St, nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St, nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St, nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot

uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

8.1.2 Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

Verzoekers verkrijgen verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging met hun echtgenoot/vader die de Spaanse nationaliteit heeft en hier in België verblijf verkreeg in 2010.

Het verblijfsrecht van de heer (N.), i.c. de echtgenoot/vader, wordt beëindigd op 8.3.2011 aan de heer (N.) betekend op 16.03.2011. Op 8.3.2011 wordt het verblijfsrecht van verzoekers ook beëindigd aangezien het verblijfsrecht van de referentiepersoon wordt beëindigd. Echter gelet op de grieven die de heer (N.) heeft opgeworpen in zijn verzoekschrift tot vernietiging van de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht, kan het niet anders dat de bestreden beslissing in casu niet afdoende is gemotiveerd. Immers de bestreden beslissing is gestoeld op een andere bestreden beslissing die dient vernietigd wegens strijdig met de geldende rechtsbepalingen. Gelet op het enig middel dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing dient vernietigd."

3.19. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Met betrekking tot de voorgestelde schending van de motiveringsplicht heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoekster geenszins uiteenzet op welke wijze de motiveringsplicht werd geschonden door de beslissing. Verzoekster beperkt zich ertoe in haar verzoekschrift een theoretische uitleg te geven over wat de motiveringsplicht inhoudt, doch past dit niet praktisch toe op de motivering voorzien in de beslissing. Verzoekster maakt derhalve niet duidelijk op welke wijze de motiveringsplicht dan wel met de voeten werd getreden. De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 42quater §1, 1° van de vreemdelingenwet genomen en verwijst naar de beslissing waarbij het verblijfsrecht van haar echtgenoot beëindigd werd. Artikel 42quater luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;"

De beslissing luidt als volgt:

"(...) Betrokkenen kregen het verblijf op basis van gezinshereniging met de echtgenoot/vader (zie art. 40bis §2 van de wet van 15.12.1980). De echtgenoot/vader, de heer (N.) heeft echter het verblijfsrecht verloren op basis van art. 42bis van voornoemde wet. Derhalve dient het verblijfsrecht van de niet-EU gezinsleden ingetrokken te worden op basis van artikel 42quater §1, 1)

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428) Aangezien aan verzoeksters echtgenoot conform Artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht, werd de thans bestreden beslissing, genomen in toepassing van artikel 42quater eveneens op terechte wijze genomen. Het enig middel is ongegrond."

3.20. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De tweede bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoekster toont met haar theoretisch betoog, gevolgd door de conclusie "*Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.*" niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond

Voor zover verzoekster nog betoogt dat de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden omdat de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden "*wegens strijdig met de geldende rechtsbepalingen*" blijkt uit de bespreking van voorgaande middelen, opgeworpen door verzoeker, dat de eerste bestreden beslissing niet vernietigd wordt aangezien de betrokken middelen ongegrond worden verklaard.

Het enig middel, opgeworpen door verzoekster, is derhalve ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 70 201 en 70 213 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep met rolnummer 70 201, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker. De kosten van het beroep met rolnummer 70 213, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA